

Δέκα «απαγορευμένες αλήθειες»...

Η αλήθεια έχει πάντα πολλές όψεις. Αλλά η πιο αποκαλυπτική αλήθεια, κάθε φορά, είναι εκείνη που αποκρύβεται, η αλήθεια που όλοι χαμηλοφώνως παραδέχονται, αλλά ουδείς τολμά να τη διατυπώσει δημόσια.

Στις δημοκρατίες ο δημόσιος λόγος διαμορφώνει κοινή γνώμη και καθορίζει μακροχρόνια τις εξελίξεις – ή τα αδιέξοδά τους. Κι όταν υπάρχει αντίφαση ανάμεσα σε αυτά που λέγονται δημόσια κι εκείνα που συνειδητοποιούν οι άνθρωποι μόνοι τους και παραδέχονται χαμηλοφώνως μεταξύ τους, τότε αργά ή γρήγορα δημιουργούνται πολιτικά αδιέξοδα.

Κι όταν αυτή η αντίφαση οξύνεται απότομα, όταν το χάσμα ανάμεσα στο δημόσιο λόγο και την πραγματικότητα που βιώνεται κατ' ιδίαν μεγαλώνει, τότε τα πολιτικά αδιέξοδα που κυοφορούνται γίνονται πιο οδυνηρά για τους πολίτες και πιο επικίνδυνα για την χώρα...

Σε μια τέτοια συγκυρία ζούμε Καιρός, λοιπόν, να αρχίσουμε να λέμε μερικές «απαγορευμένες αλήθειες» ...

* Πρώτον, στην υπόθεση των Σκοπίων ουδέποτε είχαμε πολιτική. Περάσαμε από μια άρνηση σε μια άλλη άρνηση. Πριν από το 1992 είχαμε την «λογική» του «ανυπάρκτου προβλήματος». Επί δεκαετίες η, γιουγκοσλαβική τότε, προπαγάνδα των Σκοπιανών οργίαζε σε όλο τον κόσμο, κι εμείς αρνούμασταν να την αντιμετωπίσουμε «για να μην δημιουργήσουμε πρόβλημα»...

Μπερδεύαμε το ιστορικό πρόβλημα της Μακεδονίας – που ήταν, όντως, «ανύπαρκτο» (για μας) και προ πολλού λυμένο (για τους ιστορικούς) – με το πολιτικό πρόβλημα της ψευδομακεδονικής προπαγάνδας – που ήταν υπαρκτότατο κι αρνιόμασταν να το δούμε.

Μετά το 1992, όταν το γειτονικό κράτος ανακήρυξε την ανεξαρτησία του, αρνηθήκαμε να το αναγνωρίσουμε με το όνομα της «Μακεδονίας», αλλά δεν κάναμε και τίποτε άλλο. Με αποτέλεσμα να «διολισθαίνουμε ανεπαισθήτως» προς την αποδοχή αυτού που, πριν το 1992 αρνιόμασταν ότι υπάρχει και μετά το 1992 δεχόμασταν ότι υπάρχει, αλλά αρνιόμασταν να αναγνωρίσουμε.

Πολιτική, όμως, δεν είναι η σκέτη άρνηση. Πολιτική είναι τι κάνεις σε βάθος χρόνου για να ανατρέψεις αυτό που σε απειλεί, ή για να το αποδυναμώσεις, ή για να μάθεις να ζεις μαζί του, χωρίς να το αφήνεις να εξελιχθεί σε κάτι χειρότερο, μέχρι να σου δοθεί η ευκαιρία να το μετασχηματίσεις σε κάτι λιγότερο απειλητικό.

* Δεύτερον, το «Μακεδονικό» δεν το έχασαν οι λεγόμενοι «Μακεδονομάχοι» που αρνούνταν κάθε υποχώρηση. Από αυτή την άποψη, η «μάχη «είχε χαθεί» και το μακεδονικό ιδεολόγημα είναι κυριαρχήσει διεθνώς, πολλά χρόνια πριν το 1992, από την απροθυμία της επίσημης ελληνικής πολιτείας να αντιμετωπίσει το...

«ανύπαρκτο» πρόβλημα.

Η απόλυτη άρνηση της Ελλάδας να αναγνωρίσει τα Σκόπια μετά το 1992 ήταν συνέπεια της απόλυτης αδυναμίας της να δει το πρόβλημα που μεγάλωνε δίπλα της, επί δεκαετίες πριν το 1992. Από μίαν άποψη, δεν αντιδράσαμε καθόλου για πολλά-πολλά χρόνια, κι όταν το πρόβλημα που αρνιόμασταν να δούμε τόσο καιρό «έσκασε» δίπλα μας, υπερ-αντιδράσαμε. «Φωνάζαμε» το 1992-93, επειδή όλα τα προηγούμενα χρόνια σιωπούσαμε.

Το να μιλάμε για «Μακεδονομάχους» σήμερα είναι ανυπόφορη ανοησία. Ποιους εννοούμε, άραγε; Τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, ο οποίος τότε δάκρυσε δημόσια; Τον Ανδρέα Παπανδρέου, ό ο οποίος έκανε κηρύγματα απόλυτης άρνησης κάθε αποδοχής ονόματος που θα έχει τη λέξη Μακεδονία παράγωγα ή σύνθετα αυτής;

Το να μιλάμε για «χαμένες ευκαιρίες» είναι ακόμα μεγαλύτερη ανοησία. Δεν υπάρχει έλληνας πρέσβης που διαχειρίστηκε το Μακεδονικό - επισήμως ή και ανεπισήμως - που να μην καταγγέλλει σήμερα ότι, όχι μόνο τα Σκόπια ουδέποτε έδειξαν την παραμικρή διάθεση να υποχωρήσουν σε κάποιο συμβιβασμό, αλλά και πολύ συχνά μας κορόιδεψαν κι όλα.

Το να θεωρούμε ότι υπήρξε κάποια «σύνθετη» ονομασία που θα μπορούσαμε να έχουμε συμφωνήσει με τα Σκόπια, αλλά δεν το κάναμε λόγω της δικής μας «ακαμψίας», υποδηλώνει άγνοια ή - ακόμα χειρότερα - ηθελημένη παραπλάνηση της κοινής γνώμης. Η αλήθεια είναι ότι διακριτικώς και παρασκηνιακώς όλα τα ονόματα έπεσαν στο τραπέζι - και το «Σλαβομακεδονία», και το «Άνω» ή «Βόρεια Μακεδονία» και το «Νέα Μακεδονία». Κι όλα απορρίφθηκαν από την πλευρά των Σκοπίων...

Η μόνη περίπτωση που η Ελλάδα αρνήθηκε το συμβιβασμό ήταν τον Απρίλιο του 1992, με το περιβόητο «Πακέτο Πινέϊρο». Το όνομα που πρότεινε τότε ο κ. Πινέϊρο ήταν το «Νέα Μακεδονία», αλλά το είχαν απορρίψει τα Σκόπια. Για την ακρίβεια, ο Σκοπιανός διαπραγματευτής φέρεται να είχε εκφράσει αρχικώς την «αίσθηση» ότι η κυβέρνησή του μπορούσε να το αποδεχθεί, αλλά η κυβέρνηση των Σκοπίων έσπευσε να το απορρίψει. Για την ακρίβεια, ο ίδιος ο τότε Πρόεδρος Κίρο Γκλιγόροφ έχει δηλώσει, εκ των υστέρων, ότι υπήρξαν και «κάποιες απόψεις Πινέϊρο, τις οποίες ούτε συζητήσαμε τότε». Σκεφτείτε, εκείνοι ούτε που τις συζήτησαν τότε, εμείς ακόμα θρηνούμε την... «χαμένη ευκαιρία»!

* Τρίτον: το λεγόμενο Πακέτο Πινέϊρο το απέρριψαν τότε και οι δύο πλευρές, όχι μόνο εμείς. Οπότε δεν υπήρξε «ευκαιρία». Θα ήταν «ευκαιρία» αν το είχαν αποδεχθεί τα Σκόπια και το είχαμε απορρίψει εμείς. Χώρια, που και με αυτό το όνομα οι γείτονές μας θα αποκαλούνταν διεθνώς όχι βέβαια... «Νεομακεδόνες», αλλά σκέτο «Μακεδόνες». Δηλαδή θα ερχόμασταν εδώ που έχουμε έλθει, έτσι κι αλλιώς. Μόνο που θα είχε μπει και η δική μας υπογραφή...

* Τέταρτον: η αλήθεια είναι ότι την πρόταση Πινέϊρο την απέρριψε τότε το δεύτερο Συμβούλιο των πολιτικών Αρχηγών, αφού προηγουμένως είχε αποπέμψει τον τότε υπουργό Εξωτερικών Αντώνη Σαμαρά. Η απόφαση ήταν ομόφωνη, πλην ΚΚΕ. Πέραν του κ. Μητσοτάκη και του Ανδρέα Παπανδρέου, την είχε προσυπογράψει και ο Συνασπισμός εκπροσωπούμενος από την τότε Πρόεδρο του Μαρία Δαμανάκη.

Το να ρίχνουμε την ευθύνη απόρριψης του πακέτου Πινέϊρο στον Αντώνη Σαμαρά, ο οποίος μόλις είχε αποπεμφθεί, καταντά νοσηρό.

Διότι το να μη βλέπουμε τι έχει συμβεί είναι ευήθεια (ανοησία). Το να διαστρέφουμε τι συνέβη και να ψάχνουμε να βρούμε «αποδιοπομπαίους τράγους» καταντά κακοήθεια. Το να συζητάμε ακόμα για μια υπόθεση που κανένα απολύτως ρόλο δεν έπαιξε (πακέτο Πινέϊρο) ούτε θα μπορούσε να παίξει άλλωστε (αφού το είχαν απορρίψει και τα Σκόπια) καταντά αρρώστια.

* Πέμπτον: η Σκοπιανή ηγεσία ουδέποτε μπορούσε να διαπραγματευθεί το όνομα της Μακεδονίας. Από αυτό δεν μπορούσαν να κάνουν πίσω, ούτε πριν δέκα έξι χρόνια ούτε σήμερα. Αυτό τους ενδιέφερε πρωτίστως, όχι γιατί είναι «αδιάλλακτοι» ή «άκαμπτοι», αλλά διότι αυτό αποτελούσε βασική εγγύηση για την ενότητα του νεοπαγούς τους κράτους. Επειδή ακριβώς αποτελούν συνονθύλευμα διαφορετικών εθνοτικών ομάδων, έχουν ανάγκη το Μακεδονικό όνομα και τη μακεδονική ταυτότητα που τους προσδίδει μιαν επίφαση «εθνικής ενότητας».

* Έκτο: το πρόβλημα για την Ελλάδα το είχαν θέσει με απόλυτη σαφήνεια οι δύο κορυφαίοι πολιτικοί της στις αρχές της δεκαετίας του '90:

— Ο Ανδρέας Παπανδρέου, είχε διακηρύξει ότι το όνομα της «Μακεδονίας» αποτελούσε όχημα αλυτρωτισμού, τον οποίο η Ελλάδα δεν μπορούσε να νομιμοποιήσει. Καμία χώρα δεν αναγνωρίζει και δεν νομιμοποιεί ένα γειτονικό αλυτρωτισμό που στρέφεται εναντίον της.

— Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής είχε διακηρύξει ότι ο κίνδυνος για την Ελλάδα δεν προέρχεται από το μέγεθος των Σκοπίων, αλλά από τους συνδυασμούς δυνάμεων

που μπορούν να προκύψουν στο μέλλον. Σημασία δεν έχει μόνο η σχετική ισχύς ενός κράτους, αλλά οι συνδυασμοί ισχύος όπου μπορεί να ενταχθεί και που μπορούν να το χρησιμοποιήσουν για να αποσταθεροποιήσουν μια γειτονική χώρα ή μια ολόκληρη περιοχή.

* Έβδομο: Σύμφωνα με τη λογική εκείνη η Ελλάδα έχει μακροχρόνια δύο επιλογές απέναντι στα Σκόπια:

— Είτε να ενθαρρύνει τη μετεξέλιξή τους σε Ομοσπονδία εθνικών καντονίων, ώστε να πάψει και επισήμως να είναι «εθνική κοιτίδα των Μακεδόνων» και να εγκαταλείψουν τον ψευτομακεδονικό αλυτρωτισμό, υπό την πίεση των Αλβανών του Τετόβου,

— Είτε να περιμένει τη διάλυση των Σκοπίων, πάλι υπό την πίεση των Αλβανών του Τετόβου και με καταλύτη την (κυοφορούμενη, ήδη από τότε) ανεξαρτησία του γειτονικού Κοσσόβου.

Και στις δύο περιπτώσεις η Ελλάδα μπορούσε να εκμεταλλευτεί τις διεθνείς εξελίξεις που άλλοι προωθούσαν ήδη από τότε (ξεσηκωμό των αλβανικών πληθυσμών της πρώην Γιουγκοσλαβίας) και τις διαφαινόμενες, ήδη από τότε, εσωτερικές εξελίξεις στα Σκόπια (εξέγερση των Αλβανών του Τετόβου), για να επιτύχει είτε τη διάλυση της FYROM ως ενιαίου κράτους είτε την μετεξέλιξή της σε μια Ομοσπονδία εθνικών καντονίων όπου οι λεγόμενοι «μακεδόνες» θα ήταν μια εσωτερική υποδιαίρεση.

* Ογδοο, η Ελλάδα σήμερα δεν έχει κανένα λόγο να υποχωρήσει απέναντι σε ένα κράτος έτοιμο να διαλυθεί. Δεν έχει κανένα λόγο να διαπραγματεύεται το όνομα ενός κράτους που αύριο δεν ξέρει το ίδιο αν και πώς θα υπάρχει. Έχει κάθε λόγο να περιμένει την επόμενη κίνηση των Αλβανών του Τετόβου. Τη στιγμή που εκείνοι θα θέτουν το πρόβλημα μετεξέλιξης σε Ομοσπονδία ή διάλυσης της FYROM, τότε η Σκοπιανή ηγεσία θα είναι έτοιμη να διαπραγματευθεί τα πάντα. Ως τότε δεν είναι σε θέση να διαπραγματευθεί τίποτε.

* Ένατο: η Ελλάδα μοιάζει να φοβάται σήμερα τη «μεγάλη Αλβανία». Αλλά μια Αλβανία των 7 εκατομμυρίων δεν ανατρέπει τους συσχετισμούς στην περιοχή. Ακόμα κι αν προκύψει μια τέτοια Αλβανία, η Ελλάδα των 11 εκατομμυρίων θα εξακολουθεί να είναι 50% μεγαλύτερη πληθυσμιακά, και πολλές δεκαετίες μπροστά από άποψη ανάπτυξης και ευημερίας.

* Δέκατο: Η Ελλάδα δεν έχει να φοβάται ούτε από την πλευρά των «αμερικανικών πιέσεων». Έτσι κι αλλιώς η σημερινή αμερικανική κυβέρνηση μετράει μόνο

μερικούς μήνες ζωής ακόμα. Έτσι κι αλλιώς η επόμενη αμερικανική κυβέρνηση θα αναγκαστεί να αλλάξει πάρα πολλά, ιδιαίτερα στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Έτσι κι αλλιώς, η Ουάσιγκτων έχει πολύ σοβαρότερα προβλήματα σήμερα με τη συμπεριφορά της Τουρκίας στο Ιράκ, για να δημιουργεί νέα προβλήματα και να ανοίξει νέα μέτωπα με την Ελλάδα στα Βαλκάνια.

Αυτές είναι οι δέκα αλήθειες που δεν λέγονται σήμερα δημόσια στην Ελλάδα. Η αποσιώπησή τους στρεβλώνει το δημόσιο διάλογο, περιορίζει τις πολιτικές επιλογές μας, διευρύνει το χάσμα ανάμεσα στην κοινή γνώμη και την πολιτική ηγεσία.

Σήμερα πολώνουμε το εσωτερικό μας μέτωπο, αντί να σφυρηλατούμε την εθνική ενότητα, τώρα που περισσότερο τη χρειαζόμαστε.

Αποδοκιμάζουμε ως «Μακεδονομάχους» τη συντριπτική πλειονότητα του ελληνικού λαού, αντί να προσπαθούμε να αρθρώσουμε το πνεύμα αντίστασης της κοινής γνώμης σε πολιτική σταθερότητας για ολόκληρη την περιοχή μας. Και δεν μας περνάει από το μυαλό καν, πως ό,τι συμπιέζεται για καιρό στο τέλος εκρήγνυται. Κι όσες αλήθειες αποκρύβονται για καιρό, στο τέλος, εισβάλλουν από όλες τις «χαραμάδες του συστήματος» και σαρώνουν τα πάντα.

Η στιγμή της αλήθειας πλησιάζει. Όχι (μόνο) για την πολιτική μας στο Σκοπιανό. Κυρίως για την σταθερότητα ενός πολιτικού συστήματος που δυσκολεύεται να διαχειριστεί τα συμφέροντα της χώρας, δυσκολεύεται να διαχειριστεί τη θέληση της κοινωνίας, ενταφιάζει τις παρακαταθήκες του Ανδρέα Παπανδρέου και του Κωνσταντίνου Καραμανλή και αναδεικνύει τις επικοινωνιακές πομφόλυγες του ...Alexis Tsipras.

Εκεί φτάσαμε.

Κανείς δεν προβληματίζεται;

Πηγή: diktyo21.gr